

Sygnatura akt I C 38/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 25 kwietnia 2018 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Dagmara Gałuszko

Protokolant: Joanna Wasiura

po rozpoznaniu w dniu 25 kwietnia 2018 r. S.

na rozprawie sprawy z powództwa M. S.

przeciwko L. D.

- o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego L. D. na rzecz powoda M. S. kwotę 20 760 zł (dwadzieścia tysięcy siedemset sześćdziesiąt złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot:

- 100 zł (sto złotych) od 26 lipca 2014 roku

- 10 300 zł (dziesięć tysięcy trzysta złotych) od 9 sierpnia 2014 roku

- 10 360 zł (dziesięć tysięcy trzysta sześćdziesiąt złotych) od dnia 21 sierpnia 2014 roku

2. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3455 zł (trzy tysiące czterysta pięćdziesiąt pięć złotych) tytułem kosztów procesu.

3. Przyznaje adwokat K. S. wynagrodzenie w kwocie 2952 zł (dwa tysiące dziewięćset dziewięćdziesiąt dwa złote) tytułem zwrotów kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu.

Sygn. akt I C 38/16

UZASADNIENIE

Powód M. S. wniósł o zasądzenie od pozwanego L. D. kwoty 20.760 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 100 zł od dnia 26.07.2014r., 10.30-0 zł od dnia 9.08.2014r. i 10360 zł od dnia 21.08.2014r. oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych z uwzględnieniem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. W uzasadnieniu powyższego żądania wskazał, że pozwany nabywał od powoda oleju napędowego, od lipca 2014r. przestał regulować płatności za faktury, których termin płatności ustalony został na 7 dni od zawarcia transakcji.

Powód wskazał, że wobec zaprzestania płatności za nabyty olej napędowy wezwał pozwanego do zapłaty lecz bezskutecznie.

W dniu 8.12.2014r. Sąd Rejonowy w Gryficach wydał w niniejszej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym. Postanowieniem z dnia 5.02.2015r. sąd ten uchylił wydany nakaz zapłaty i postępowanie zawiesił

z uwagi na brak aktualnego adresu zamieszkania pozwanego. Postanowieniem z dnia 20.07.2015r. podstępowanie podjęto.

W odpowiedzi na pozew ustanowiony pozwanemu kurator wniósł o oddalenie powództwa wskazując, że powód dołączył do pozwu jedynie kserokopie faktur, które nie są źródłem stosunku zobowiązaniowego.

Postanowieniem z dnia 10.11.2015r. sprawę przekazano jako właściwemu tutejszemu sądowi.

W piśmie z dnia 19.07.2016r. pozwany reprezentowany przez kuratora podtrzymał żądanie oddalenia powództwa wskazując, że przedłożone faktury mają jedynie walor dokumentu prywatnego i nie mogą dowodzić treści łączącego strony stosunku prawnego.

Na rozprawie w dniu 5.04.2017r. pozwany L. D. oświadczył, że nie wie czy zapłacił za olej napędowy. Potwierdził, że olej taki od powoda kupował, że otrzymał wysłane do niego wezwanie do zapłaty.

Postanowieniem z dnia 31.07.2017r. ustanowiono pozwanemu pełnomocnika z urzędu.

W piśmie z dnia 22.11.2017r. pozwany podtrzymał żądanie oddalenia powództwa i wskazał, że pokwitował odbiór wezwań do zapłaty w dniu 17.09.2017r., jednak kwestionuje by w tej korespondencji znajdowały się wezwania do zapłaty faktury nr (...). Podniósł, że powód wiedział, że nie zamieszkuje on w T. i celowo podał w pozwie jego nieaktualny adres. Podał także, że za każdym razem regulował należności wynikające z faktur wystawionych przez powoda.

W piśmie z dnia 18.01.2018r. powód zaprzeczył, by celowo podał nieaktualny adres pozwanego i podtrzymał żądanie.

Na rozprawie w dniu 25.04.2018r. pozwany reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu wniósł o przyznanie mu zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu i oświadczył, że koszty te ani w całości ani w części nie zostały uiszczone.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany L. D. nabywał od powoda M. S. olej napędowy na podstawie ustnych zamówień, podczas rozmów telefonicznych między stronami, zaś odbierał go jego pracownik M. M. (1) na terenie gospodarstwa rolnego, prowadzonego wówczas przez pozwanego w miejscowości T.. Następnie powód wysyłał faktury pocztą. Dokument WZ powód sporządzał na terenie gospodarstwa rolnego pozwanego w dwóch egzemplarzach. Na tych dokumentach podpisywał się pracownik pozwanego. Pozwany regulował należności z opóźnieniem. L. D. nie zapłacił powodowi całej kwoty za olej napędowy nabyty 18.02.2014r., do zapłaty pozostała kwota 100 zł. pozwany nie zapłacił powodowi żądanych kwot wynikających z faktur (...), a mianowicie kwoty 10.300 zł, której termin płatności upłynął 8.08.2014r. i kwoty 10.360 zł, której termin płatności upłynął 20.08.2014r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwot należnych za zakupiony olej napędowy. Pozwany otrzymał wezwania do zapłaty w dniu 17.09.2014r. i do dnia dzisiejszego należności nie uregulował.

Dowód:

- faktury VAT k. 6, 8, 10,

- dowody WZ k. 7, 9, 11,

- wezwanie do zapłaty k. 12, 13, 14

- potwierdzenie nadania i potwierdzenie obioru k. 15, 16,

- zeznania powoda k. 178.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W rozpoznawanej sprawie powód poszukiwał ochrony w oparciu o zawarte z pozwanym ustne umowy sprzedaży oleju napędowego .

Zgodnie z art. 535 § 1 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Pozwany reprezentowany przez kuratora dla nieznanego z miejsca zamieszkania początkowo wskazywał, że złożone faktury są jedynie kserokopiami i nie mogą stanowić dowodu istnienia stosunku zobowiązaniowego, następnie twierdził, że stanowią one jedynie dokument prywatny i jako takie nie mogą dowodzić treści łączącego strony stosunku prawnego. Na rozprawie w dniu 5.04.2017r. pozwany oświadczył, że nie wie czy zapłacił za olej napędowy. Potwierdził jednak, że olej taki od powoda kupował i że otrzymał wysłane do niego wezwanie do zapłaty. Na końcu reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu pozwany podtrzymał żądanie oddalenia powództwa i wskazał, że pokwitował odbiór wezwań do zapłaty w dniu 17.09.2017r., jednak kwestionuje by w tej korespondencji znajdowały się wezwania do zapłaty faktury nr (...). Podniósł także, że powód wiedział, że nie zamieszkuje on w T. i celowo podał w pozwie jego nieaktualny adres. Podał także, że za każdym razem regulował należności wynikające z faktur wystawionych przez powoda.

Ciężar dowodu wykazania zasadności żądania spoczywał zatem zgodnie z regułą wyrażoną w art. 6 k.c. na powodzie. Zgodnie z powołanym przepisem ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Zwrot „wywodzi skutki prawne” odnosi się do strony postępowania i ma to znaczenie, że podkreśla zależność między kierunkiem aktywności dowodowej strony, a faktami prawnymi, które ma wykazać. Przedmiotem dowodu są fakty istotne dla rozstrzygnięcia, które można nazwać jako prawne (art. 227 k.p.c.), wśród których należy wyróżnić fakty, z których strona wywodzi skutki prawne i które są opisane w hipotezach norm prawa cywilnego materialnego.

Sąd dokonując wszechstronnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego nie miał przy tym wątpliwości, że powód zasadność swojego żądania wykazał.

Wprawdzie istotnie faktury VAT są jedynie dokumentami prywatnymi, a zatem stanowią dowód na to, że osoba, która je podpisała złożyła oświadczenie o określonej treści (art. 245 k.p.c.). Faktura stanowi także powszechnie przyjęty dokument rozliczeniowy, nie stanowiąc jednak sama w sobie dowodu na istnienie określonego stosunku zobowiązaniowego. Nie oznacza to jednak że nie mogą one stanowić samodzielnego środka dowodowego, mogącego stanowić dowód na istnienie zobowiązania. W niniejszej sprawie powód dołączył do każdej faktury dowód WZ stanowiący potwierdzenie wydania towaru, przedłożył również wezwania do zapłaty i dowód ich doręczenia pozwanemu. Na potwierdzeniu odbioru widnieje zaś jego podpis. Okoliczności dotyczące wystawienia przedłożonych dokumentów powód potwierdził również w swoich zeznaniach, które są spójne, logiczne i korespondują ze zgromadzonymi w sprawie dokumentami. Znamienne jest także stanowisko pozwanego w sprawie, który stawił się na jednej rozprawie w dniu 5.04.2017r. i przyznał, że kupował od powoda olej napędowy, ale nie wie czy zapłacił kwoty wynikające z żądania powoda. Podał, że nie otrzymał wezwania do zapłaty, ale nie zaprzeczył, by podpis widniejący na potwierdzeniu odbioru był jego podpisem. Podał, że prowadził gospodarstwo rolne w T. do lipca 2014r., zaś M. M. (2) był jego pracownikiem. Oświadczył, że nie pamięta czy informował kogokolwiek o zaprzestaniu prowadzenia gospodarstwa rolnego. Pozwany nie stawił się także na rozprawie w dniu 25.04.2018r., na której miał być przesłuchany w charakterze strony.

W okolicznościach niniejszej sprawy uznać zatem należy, że przełożone przez powoda dokumenty w zestawieniu ze stanowiskiem pozwanego i jego zachowaniem w toku procesu pozwalają na przyjęcie prawdziwości wersji powoda. Zdaniem sądu powód wykazał, że pozwany zakupił u niego olej napędowy w datach i ilościach wynikających z przedłożonych dokumentów. Za zakup dokonany w dniu 18.07.2014r. nie zapłacił kwoty 100 zł, zaś za pozostałe dwie faktury żadnej kwoty nie uiścił żadnych kwot. W ocenie sądu powód otrzymał wezwania do zapłaty kwot objętych żądaniem pozwu w dniu 17.09.2014r. pozwany zaprzeczając temu nie kwestionuje bowiem swojego podpisu

na potwierdzeniu odbioru, nie wskazuje także jaka według niego był zawartość przesyłki, która odebrał. Jeżeli nie byłyby to wymienione przez powoda dokumenty. Wszystko to skutkuje uwzględnieniem powództwa i zasądzeniem od pozwanego na rzecz powoda kwoty 20.760 zł tytułem zapłaty ceny za zakupiony od powoda olej napędowy. O odsetkach ustawowych za opóźnienie w zapłacie orzeczono na podstawie art. 481 k.c., uznając za termin zapłaty ten wskazany w złożonych do akt fakturach. Stąd orzeczenie jak w pkt 1 wyroku.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu zawarte w pkt 2 znajdowało podstawę w treści art. 98 § 1 i 3 k.p.c., a także § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz.U. z 2013r., poz. 461 ze zm.). Na poniesione przez powoda koszty składało się: wynagrodzenie pełnomocnika procesowego - 2 400 zł, uiszczona opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa procesowego - 17 zł i uiszczona opłata od pozwu w wysokości 1038 zł. Stąd na rzecz powoda jako tego, który spór wygrał zasądzone od pozwanego kwotę 3455 zł tytułem kosztów procesu.

W pkt 3 na podstawie przepisów powołanego rozporządzenia orzeczono o zwrocie kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu. Ponieważ pozwany spór przegrał, należało przyznać jego pełnomocnikowi adwokat K. S., która złożyła stosowne oświadczenie wynagrodzenie w kwocie 2952 zł, tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu. Przy czym kwota ta obejmuje podatek VAT.

SSR Dagmara Gałuszko

Sygn. akt I C 38/16 Dnia 21.05.2018r.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować,
2. odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć pełn. pozwanego,
3. akta z pismem lub za 21 dni od wykonania.

SSR Dagmara Gałuszko